

[Bente Nielsen]

ninger skal jeg på venstres vegne tilslutte mig både lovforslag nr. L 109 og L 110.

Agerschou (SF):

For anden gang i løbet af 2 år serverer en indenrigsminister lovforslag vedrørende apotekervæsenet, og mig ville det såmænd ikke undre, om det bliver nødvendigt både en tredje og en fjerde gang.

I SF er vi modstandere af, at den private profit på nogen måde skal være drivkraften i sundhedspolitikken. Det gælder sygehusvæsenet, det gælder den primære sundhedstjeneste som f.eks. de alment praktiserende læger samt speciallægerne, og det gælder naturligvis også apotekervæsenet. Derfor fremsatte SF da også i 1972 et forslag, hvorefter al detailhandel med lægemidler skulle drives af samfundet.

På apoteksområdet har vi en utrolig kompliceret sammenblanding af private og offentlige interesser. På den ene side skal det helst være et privaterhverv med profitmuligheder, men på den anden side tør man alligevel ikke overlade apotekervæsenet til markedskræfternes frie spil, så derfor fortsætter man med nye lapperier på det sammensurium, der eksisterer i forvejen. Resultatet er efter min opfattelse ret uoverskueligt. Det vil aldrig lykkes at lave et hensigtsmæssigt apotekssystem, hvis man ikke fjerner sammenblandingen af offentlige og private interesser. Det vil man ikke, og derfor vil området til stadighed blive en slagmark for modstridende interesser, hvoraf størstedelen har profit som motiv.

Jeg har ikke lyst til at gå i nærmere detaljer med lovforslaget, dels fordi der stadig væk er meget, jeg trods – synes jeg selv – grundige studier ikke fatter en lyd af, dels fordi det meste egner sig bedst til et udvalgsarbejde. Jeg vil meget gerne love ministeren, at vi i SF vil gøre vores til, at udvalgsarbejdet bliver meget grundigt og meget omfattende, så vi er sikre på, at alle aspekter bliver belyst.

Der er dog to ting, jeg gerne vil trække frem. Da vi behandlede et tidligere lovforslag i foråret 1982, var venstres ordfører meget bekymret for de små apoteker, snakkede en del om det nære samfund osv., og hvad venstre ellers plejer at tale om i højtidelige stunder. Efter min vurdering – og den svarer til

hr. Henning Rasmussens – vil det foreslåede økonomisystem netop betyde, at små apoteker bliver nedlagt. Derfor var jeg spændt på, hvad venstres ordfører ville sige ved denne lejlighed, og ordføreren kom jo om ved det ved at sige, at det kan vi kigge nærmere på under udvalgsarbejdet. Det er et udtryk, man plejer at bruge, når man ikke rigtig ved, hvad man skal gøre ved tingene.

Den anden ting, jeg gerne vil trække frem, drejer sig om antallet af bemyndigelser. Da vi sidst behandlede et lovforslag vedrørende apotekervæsenet, under den tidligere indenrigsminister, var flere af de borgerlige ordførere meget ophidsede over antallet af bemyndigelser dels til ministeren, dels til sundhedsstyrelsen, en ophidselse, vi i SF godt kunne forstå. Når vi nu har gennemlæst det lovforslag, vi behandler i dag, vil jeg derfor spørge venstres ordfører, om antallet af bemyndigelser nu er gået ned som følge af, at der nu sidder en venstrepolitiker ved det indenrigsministerielle skrivebord. Inden venstres ordfører svarer, skal jeg lige gøre opmærksom på, at jeg har talt antallet af bemyndigelser i dette lovforslag.

Med hensyn til lovforslag nr. L 110 vil jeg sige, at så vidt jeg har forstået, var det forudsat ved apotekerloven af 1954, at afgifts/tilskudssystemet til enhver tid skulle udvise et årligt nettoprovenu, som skulle finansiere den del af Apotekerfondens pensionsudgifter, der ikke blev dækket gennem indbetaling af eget bidrag fra medlemmerne samt bidrag fra sygehusapoteksejerne. Det er i hvert fald det, der fremgår af bemærkningerne. Det system er der åbenbart gået helt kuk i. Apotekerfondens nettoprovenu har ikke kunnet dække de pensionsudgifter, den skulle. Hvorfor, melder bemærkningerne til lovforslaget ikke noget om. Det eneste, der står, er, at »udviklingen har imidlertid medført«, osv. osv. Hvad det er for en udvikling, får man ikke noget at vide om, men efter min opfattelse skal udtrykket dække over det almindelige virvar omkring styringen af apotekervæsenet. Ellers er det helt uforståeligt, at man ikke har grebet ind noget før.

Hvordan vil man så ved lovforslaget løse det problem? Det gør man såmænd ved at trække ministerens gamle hest af stalden og lade de syge betale. Gennem en række for mig temmelig udviklede transaktioner ender det med, at det manglende beløb på 50 mill.